

Βασίλη Μιχαηλίδη Η Χιώτισσα

Βασίλη Μιχαηλίδη Η Χιώτισσα

Αντάν εκόψαν τους Δεσποτάες
Μεζ' σ' κ' είν τα βάσανα τα πολλά,
πούρταν καμπόσοι Αρναουτάες
στην Λεμεσόν με το Χατζιαλάν
κ' είχαν τον μαύρον Χάρον μιτά τους
κ' ο κόσμος έτρεμεν τάρματά τους,
πούτουν οι τόπιοι νεκατο'ιασμένοι
κάθε καντούνιν κ' αι μαχαλλάς
κ' ήτουν στα σπιδκια τους τρυπωμένοι
που τα σουρούπκια του φού οι λάς,

10

πάνω στην βράσην κ' είν' του θανάτου
εις της Αγιάνναπας την μερκάν
τα λιοβουτήματα 'νού Σαββάτου
πώξω μιας πόρτας είχ'εν μιάν ρκάν
δκιακονητίαν κ' επαρακάλεν
με την βραγνήν της φωνήν κ' ελάλεν:
-Κάμε, κ' υρά μου, το ψυχ'ικόν σου
κ' εμέν τανήμπορου του μιστού,
να σου χαρύν' ο Θεός το φώς σου
κ' ί' άς έν για τώνομαν του Γριστού.

20

Ευτύς αννοίει κ' αι προς' κ' επάζει
πώναν πορτίν του παναθυρκού
πουπανωθκιόν της κ' ί' αναστενάζει
σιγιάν την αγ' γ' έλισαν μια Τουρκού.
Θωρεί την ρκάν κ' αι πάλε θωρεί την
κ' αι με το νέψιμόν της καλιεί την.
Η ρκα εβώβωσεν στην θωρκάν της
κ' έν είπεν λόον ποκ' εί κ' αι κ' εί,
γιατ' είδεν άρπα την ομορφκιάν της
κ' εστάθην κ' έμεινεν ξηστηκ' ή.

30

Αναστενάζ' η Τουρκού παππέσσω
κ' είπεν περίλυπη σιανά:
-Βουράτε, σκλάβες, φέρτε την έσσω
τούν την Ρωμαίσσαν πού δκιακονά.
Κ' ευτύς οι σκλάβες με την χαράν τους
βουρούν, κ' εφέρον την στην κ'υράν τους.
Ότι κ' εστράφησαν κ' εσταθήκαν
κ' εκαρτερούσασιν να τους πή,
μ' έναν της νέψιμον εχαθήκαν
άψαν κ' εσβήσασιν σγιάν στραπή.

40

Πριχού ν' αρκέψη να πή το πείν της
η πληξημιά η Τουρκού στην ρκάν,
το κλάμαν έπνιξεν την φωνήν της
κ' αι πκιόν δεν είχ' εν παρηορκάν.
Αννοίει η ρκά κ' αι παρηορά την
κ' ι' ούλα την μάναν της αρωτά την:
-Είντα 'χ' εις, κόρη μου, πικραμμένη
κ' έχ' εις τα μμάδκια σου ποταμούς;
πέ μου κ' αι μεν πής πως είμαι ξένη·
δεν έχ' ει πλάσμαν δίχως καμούς.

50

Μέσ' στούν τον κόσμον, κόρη μου, ζ' ούμεν
κ' έχομεν ούλλοι μας το γραφτόν·
που την βουλήν του Θεού να βκούμεν
δεν είναι, κόρη μου, βουλετόν.
Έχουμεν ούλλοι δικούς θαμμένους·
ο Χάρος πκοιούς δεν έχ' ει καμένους;
Ή πλήξη πώπαθεν η καρδικιά σου
σφάζει κ' αι Τούρκον κ' αι Γρισκιανόν·
θέλω να μείνω κόμα μιτά σου
κ' ας πα' να χάσω το Σπερινόν.

60

Περίτου άψασιν τα λαμπρά της,
περίτου η πλήξη την συμπουρκά,
περίτου έκρουσεν η καρκιά της
απού τα λόγια πούπεν η ρκά.
Κ' αι σαν αρνάδα ωεροκαμένη
ππεφτει στο σήθος της ρκάς κλαμένη
κ' ι' αρκ' εύκει φίλημαν του σταυρού της
κ' η σκοτωμένη της η φωνή
κρυφή εξέβηκ' εν του λαιμού της:
-Άχ! είμαι, θκειούλλα μου, Γριστιανή.

70

-Πάψε τα δάρκα σου, πκιον κανεί σε
πάνω στες βούκ'κ'ες σου να κ'υλούν
κ'αι πέ μου, κόρη μου, πόθθεν είσαι
κ'αι τώνομάν σου πώς το λαλούν.
-Από την Χίον την μακ'ελλεμένην
κ'αι τώνομάν μου λαλούν μ' Ελένη.
-Κ'αι πκοιοί, κορούλλα μου, σ' ετουρκ'έψαν;
κ'αι πκοιοί σου κάμαν τούν' το κακόν;
γονιούς δεν είχ'ες, κ' εν σε γυρέψαν;
μαγκου δεν είχ'ες μακροδικόν;

80

-Κ'αι που εν κ'είνος ο νούς, α θκειούλλα,
κ'αι κ'είν' η όρεξη κ' η ζωή,
κ'αι που εν κ'είν' η γερή καρτούλλα
πων να τα πή κ'αι να μέν ραή·
θωρώ νεκρούς 'κόμα ομπροστά μου·
κ' εν ο βασμός 'κόμα μέσ' στα φκιά μου·
ήτουν της σόρτας μου, θκειά, κ' εμέναν
να δώ την Χίον μου μακ'ελλειόν,
να ππέσω δίχως γονιούς στα ξένα
κ'αι να με τρώη το νεκαλειόν.

90

Η Τρίτη εν μέρα καταραμένη
κ' ήτουν η μέρα τούν' του κακού
κ' είμαστον έσσω μας τρυπωμένοι
απού τον φόον του μαχ'αιρκού·
κ'αι με τον φόον εις την καρκιάν τους
οι λας εβκήκαν εις την δουλειάν τους.
Που τον κ'αιρόν της Λαμπρής που κάμαν
κ'ειν ταλλησμόνητον μακ'ελλειόν
που τότες έν μας λείπει το κλάμαν·
πάντα με πίκρες κ'αι νεκαλειόν.

100

Κ'είν' την ημέραν κ'αι κ'είν' την ώραν
που γίνην πάλε τούν' το κακόν
αρφός μου ήτουν έξω στην Χώραν
κ'ι' ο κ'ύρης μούτουν εις το χωρκόν
κ' οι Τούρκ'οι έξω αρματωμένοι
εκαρτερούσαν τριβικ'ιασμένοι·
Εγιώ κ' η μάνα μου οι πικραμμένες
είχαμεν πάντα παραγ'γ'ελιάν
κ' ήμαστον έσσω ρωμανισμένες
προσκολισμένες εις την δουλειάν.

110

Εγιώνη επότιζα τα καβάκ'ια
κ' ήτουν το χώμαν πολλά σκληρόν
κ' είχαν κ'αι σύρπην πολλήν ταυλάκ'ια
κ'ι' ούλλον κ' εστ'αλωνεν το νερόν·
κ' ήμουν βκιαστή κ'αι δισπιρκασμένη
κ' ήμουν δρωμένη κ'αι ποσταμένη·
η μάνα μώθεν να ξηντιλήση
του πιθαρκού τον καταστατόν
κ' επεριπκοιέτουν ν' ανανακ'ινήση
νάκκον προζύμιν για ζυμωτόν.

120

Θεέ μου, μεν δώκης έτσι σόρταν!
κάλλιον το πλάσμαν να μέν πλαστή:
Ακούω μιάν πουμπουρκάν στην πόρταω
κ'αι ππέφτ' η πόρτα χαμαί σωστή
κ'αι μ'έναν βρύχος κ' έναν χωχών
εδωκεν έσσω το Τουρκολόιν.
Εγιώ τισίρα, μεσοντυμένη,
που την πολλήν μου την αντροπήν
έμεινα μεσ' στα δέντρα χωσμένη
κ' είχα τα μμάδκια μου σαν στραπήν.

130

Επεριπκοιούνται να μπούν να σφάξουν
να μπούν ν' αρπάξουσιν, κ'αι πριχού
που την αυλήν κόμα να δκιαλλάξουν
έμπην της πόρτας κατά λαχού
αρματωμένος ευτύς ο αρφός μου
κ'ι' ούλλα που νάμπηκεν ο Θεός μου.
Λαλεί τους-Τούρκ'οι, σταθήτε πίσω·
αν ηδκιαλλάξετε ας κ'ελλιάν
εν να βουττήσω να σας μελίσω·
κ'αι κ'είν' επαίξαν μιάν πιστολιάν.

140

Ότι κ'ι' ακούστην η πιστολιά τους
ευτύς σκουλλίζει τον ο θυμός
κ' επλατυδκιάστηκ'εν ομπροστά τους
κ' εγίνην κόκ'κ'ινος κ'αι χλωμός
κ'αι θαμπωμένος απού το γαίμαν
άρκ'εψεν πόλεμον κ' επολέμαν·
τάρματα πκιόν εστραφτοκοπούσαν,
επουμπουρίζαν οι πιστολιές
κ'αι τα κορμιά εκουτρομπελλούσαν
κατακομμένα που τες ππαλιές.

150

Ἐτυχ' ἐν ἑνάς να με πεισκάση
κ' ἔρκετον οὐλλα τον ποταμόν,
οὐλλα τον σίφφουναν να με πικιάση
κ' ἐφώναξα του με τον θυμόν:
-Φύε, παράπλασμαν, μέν με πικιάσης,
φύε κοντά μου μέν κοστερκάσης.
Ἐβλεπου πάνω μου μεν δικλήσης
γιατι στραώννει σε ο σταυρός.
Ἐβλεπου πάνω μου μέν τανύσης,
γιατι μεινείσκεις ευτύς λορός.

160

Σύρνω την τσάππταν μου πηλωμένην
να τον ηρτώσω μεσ' στα μυαλά
μα κ' εἶνος ἔρριψεν με φυρμένην
με μιαν γροθκιάν του μεσ' στα πηλά.
Δεν εἶχα μάναν, δεν εἶχα κ' ὕρην
μήτε κανέναν να με ποφύρη
κ' αἰ πικιόν δεν ἔνωθα, θκειούλλα, τάξην·
έμεινα τέλεια σαν την νεκρήν·
ήτουν καλλιόν μου νείεν με σφάξη
παρά να ζ' ὦ 'τσι ζωήν πικρήν.

170

Ἵστερα, πώφερα τα μυαλά μου,
άκουσα τούρκ' ἰκ' ἦν συντυχ' ἰάν·
εἶδα Τουρκούδες πολλές κοντά μου
κ' ἐφόρουν τούρκ' ἰκ' ἦν φορες' ἰάν·
τούρκ' ἰκον σπίτιν, τούρκ' ἰκα οὐλλα,
που νείεν μεν εἶεν πλαστώ, θκειούλλα.
Γυρέυκω; ἔλειπεν ο σταυρός μου,
πούχα κρεμμάμενον στον λαιμόν.
Ἄχ! εἶπα· αρνήθην με ο Χριστός μου
κ' αἰ πικιόν εγύρευκα σκοτωμόν.

180

Γύριση μέρα πρίν να χαράξη,
πριχού να κράξουν οι πετεινοί,
κ' αἰ κόμα πλάσμαν πρίν να δκιαλλάξη
μεσ' σ' κ' εἶν την Χώραν την σκοτεινήν,
με τουν τον μπέην, πού να λορώση,
παίρνουν με κάμπποσες κ' αἰ καμπόσοι
σ' ἑναν καράβιν σαρπαρισμένον
κ' ἠύρεν τον άνεμον περισσόν
κ' εὐτύς ελάμνισεν το κλεισμένον
κ' ἦρταμεν ἰς ἄ στην Λεμεσόν.

190

Πάσκισε, θκειούλλα μου, να γλυτώσω
κ' αι σαν να χτίζης μιάν εκκλησ' ιάν.
-Μπορώ το γαίμαν μου να χ'ονώσω,
μα δεν σε 'φήννω μεσ' στην Τοθρκ' ιάν·
μπορώ τον κόσμον να τον χαλάσω,
για ναύρω τρόπον να σε ποσπάσω.
-Νά, δκυό γρουσά ν' άψης δκυό λαμπάες
στην Παναγίαν κ' εις τον Χριστόν·
κάμε παράκλησην με παπάες
να βοηθήσουν να ποσπαστώ.

200

Βκαίν' η γερόντισσα, πκιάννει στράταν
κ' αι μπαίν' ο Μπέης με μιάν Τουρκούν
κ' υπαρισσόκορμην, μαυρομμάταν,
μεσόγλωμην κ' αι στεγνοβουκκούν.
Θωρεί την καλήν του δαρκωμένην·
στα γόνατά της πουκουππισμένην.
Λαλεί της: Είντα 'χ' εις, Κιουλσαπά μου,
κ' είσαι κλαμένη πάλε τωρά;
Που τον κ' αιρόν που σ' έχω μιτά μου,
δεν είδες στάξην κ' ι' εσού χαράν.

210

'Έχω σε μεσ' στα γρουσά χωσμένην,
είσαι χωσμένη μεσ' στα καλά
είντα 'χ' εις κ' είσαι πάντα κλαμένη
κ' αι η μουτσούνα σου δεν γελά;
Αν έχ' εις τίποτε που σε λείπει,
πέ μου· γιατί να σε τρώη η λύπη;
Αν πής που σκλάβες; έχ' εις βριμίδιν·
αν πής που σκλάβους; έχ' εις κοπήν·
αν πής που ρούχα, που στολίδιν;
έχω σου στοίβες, δεν θέλω πείν.

220

Εσέν 'πο ούλλες σας, Κιουλσαπά μου,
ήρτεν η σόρτα σου βολικά
κ' έππεσεσες άρπα στα μερτικά μου
για να δκιαβαίννης βασιλικά.
Είντα κακόν εν τούτον μιτά σου
κ' έν ημπορεί να χαρή η καρδικιά σου;
αν τύχ' η κ' είπεν καμμιά Ρωμαίσσα
πως έχ' εις Τούρκον να σ' αγαπά
κ' αι η καρδικιά σου κρούζη που μέσα,
πέ μου το, μεν κρυφής, Κιουλσαπά.

230

Κάμνω να κλάψουν ευτύς μανάες,
τον κόσμον κάμνω τον γερημιάν·
στήννω σου πύρκους με κ'εφαλάες,
στήννω σου κάστρα με τα κορμιά·
κάμνω σου θάλασσαν με το γαίμαν
ευτύς σ'αι βρίσκω πκοιός εν το θέμαν.
Κ'ί'αν θέλης, σφάξε τον μανιχ'ή σου,
αν θέλης, κάψε τον ζωντανόν,
αν θέλης, μέλισ' τον απατή σου,
ναύρης σιούρκασην κ'αι παμόν.

240

-Μούλλωσε, μεν μου πής παραπάνω·
δεν θέλω φόνους κ'αι μακ'ελλειά·
ακούω κ''έν μπορώ νανασάνω·
βρίξε πκιόν π'ε μου για τα παλιά.
Εμέναν άλλος εν ο καμός μου:
ζ'ούν οι γονιοί μου κ'αι ζ'ή κ'ί' ο αρφός μου;
-Ο ένας, έν-ι-ξέρς, ο γονιός σου·
να πώ το ψέμαν είντα φελά;
όμως η μάνα σου κ'ί' ο αρφός σου
ζ'ούσιν κ'ί' οι δκυό τους κ''έν κ'αι καλά.

250

Τούτ' η χανούμισσα η νιώτατη
ήτουν κλαμένη μεσ' στα στενά,
που τον αγάν της ήτουν φευκάτη
κ'αι για να μεν μείνη να πεινά,
άησ' την έσσω να ζ'ή μιτά μας,
νάν με τες άλλες σκλάβες κοντά μας.
Τότες ο Μπέης δειπνά κ'αι φεύκει
κ'αι πάει έσσω του Χατζ'αλά
κ'αι η χαρά του κ'εί περισσεύκει,
γιατ' ήτουν φίλοι κ''οι δκυό πολλά.

260

-Τότες ρωτά η κ'υρά την ξένην
μισοκλαμένη κ'αι σιανά
πως την λαλούσιν κ'αι πόθθεν ένι
κ'αι πως ευρέθην μεσ' στα στεν'α.
-Μεν μ'αρωτάς, κ'υρά μου, κ''η καμένη
είμαι πολλές πίκρες ποτισμένη.
Είμαι νωστάρμαστη με τρεις άλλες
μ'έναν κ''οι τέσσερεις ασκερλήν
κ''ελοοφέραμεν τες προάλλες

κ'αι το κακόν εγένην πολλύν.

270

Ἐχ'ει που τότες κασπιρούν με
κ'αι μέραν νύχταν ξητιμασιές·
ό,τι κ'αν τύχ'η κακολοούν με·
η φάκκα πάνω της Αἴς'ές.
Ἄννοιξα κ' εβκήκα γιάλι γιάλι
κ' ἔπκιασα στράταν κ'ί' όπου με βκάλη.
Εἶμαι, χανούμγκατη, που την Χώραν
κ'αι που γενιάν κ'αι σόρταν καλήν·
που νείεν κάψ' ο Θεός την ώραν
που εγεννιούμουν εις το σελλίν.

280

Ἦρτεν η Πέφτη κ'αι, πρίν σιγράση,
τριβικ'ιασμέν' η Τουρκού σ'κ'υφή
θωρεί π' αππέσω που το καφάσιν
κ' η ρκά χαρούμενη κ'αι βκιαστή
έρκετουν έσσω της 'σκομαχώντα.
Πέμπει τες κλάβες ευτύς βουρώντα
κ'αι πάν κι' εφέραν της την κοντά της.
Κ' είδαν πως ένεψεν την κ'υράν
κ' ευτύς εφύασιν π' ομπροστά της
κ' αρκέφκ' η ρκά γεμάτη χαράν:

290

-Ἦρτεν, Ελένη μου, ο αρφός σου
κ' εκούκ'κ'ισά του τα μια χαρά
κ' εσυνορκ'ιάσαμεν τον φευκόν σου
κ' εν το καράβιν κ'αι καρτερά.
Ἄρκοψες νάσαι συνορκ'ιασμένη,
νάσαι σασμένη, περιπτοιμένη,
κ' εν να σου φέρω κ' εν να φορήσης,
ρούχα τους ναύτες μιάν φορησ'ιάν,
να βκης μιτά μου να μου κλουθήσης
εις τον γιαλόν σε μιάν εκκλησ'ιάν.

300

Η Αἴς'έ, π' ακούει χωσμένη
που την αρκήν ως την υστερκάν,
χ'ονώννετ' έσσω σαν πελλαμένη
κ'αι βάλλει μιαν φωνήν εις την ρκάν:
-Εις τον Χριστόν μας κ' εις τα παιδικιά σου,
να φέρης δκυό φορησ'ιές μιτά σου·
λαλούν με Ἄνναν κ' είμ' αρπαμένη

από την Χίον, κ'αι ταπισών
είμαι η άχαρη πουλημένη
κ'αι γορασμένη στην Λεμεσόν.

310

Κόρη μου, σφάζουν μας σαν αρνάες·
βρίξε, για όνομαν του Θεού.
Δεν είδες, κόρη μου, οι Δεσποτάες
είνταν πωπάθασιν κ'ιαμπροού;
Βλέπεστε, κόρη μου, με τον νούν σας,
να μεν πολλύνετε τους καμούς σας.
Εγιώ 'ν να φύω κ' εσείς σαστήτε·
να μεν σας νώση η μιά σας μερκά,
αν πεθυμάτε να ποσπαστήτε.
Είπεν τους. Κ' έφυεν πκιόν η ρκά.

320

Άρκ' εψαν πκιόν να περιπιοθούσιν
κ'αι τους αγιούς να τάσσουν κ'ερκά
κ'αι τους αγιούς να παρακαλούσιν,
για νάρτ' η ώρα πων νάρτ' η ρκά.
Έρτεν ο μπέης κ' ενέην έσσω
Κ' είδεν την κ'ί' άπεν ευτύς π'αππέσσω.
Λαλεί-χαίρ ολλα, Κιουλσαπά μου!
θωρώ τα χ'είλη σου γελαστά,
είσαι χαρούμενη κ' η καρδικιά μου
που την χαράν φτεροπετά.

330

Πάλ' εν να γράψω για τους γνιούς σου,
πάλ' εν να μάθω κ'αι να σου πώ,
να σε ποσπάσω που τους καμούς σου
να μ' αγαπάς κ'αι να σ' αγαπώ.
Ψής κ'ί' ο παρ'άδεισος εν ομπρός μου
κ'ί' ο κόσμος ούλλος ψής κ' εν δικός μου.
Έδκιουν το γαίμαν μου να ξεννοιάσης
να σου γυρίσ' η πλήξη χαρά,
για να σε δώ να χαμογελάσης.
για να σε δω σαν είσαι τωρά.

340

Είδα σε κ'ί' άννοιξεν η καρκιά μου·
ποπτέ μου δεν είδα έτσι χαράν·
θέλω να χ'αίρεσαι, Κιουλσαπά μου,
να σ' εύρω κ'ί' άρκοψες σαν τωρά.
-Ένας Θεός ηξέρει που πάνω·

μπορεί να χ'αίρουμαι παραπάνω·
μπορεί να χ'αίρουμ' εγιώ περιτού·
μπορεί να πλήσσης εσού πολλά·
στον κόσμον γένεται η βουλή του
κ'είνου ταθώρητου στα ψηλά.

350

‘Ο,τ’ εν γραφτόν σου κ’ εσέν κ’ εμέναν
απού τον Πλάστην μας εν δεχτόν·
για νάν’ ο άνθρωπος πάντα έναν
εν εν, Αλή (μ)πτη, βολετόν.
-Τούτα τα λόγια σου τα μελένα
που την καρκίαν σου εν εβκαρμένα·
κ’ εν ούλλον δίκ’ιον κ’αι μετρημένος
ο κάθε λόος σου που λαλείς.
Κ’ι’ ευτύς χαρούμενος κ’ι’ αππωμένος
δειπνά κ’ εξέβηκ’ εν ο Αλής.

360

Γύριση μέρα λαλεί: σασήτε
ούλλες οι σκλάβες τα δειλινά
να πάτε νάκκον να δκιανευτήτε
εις τα περβόλια κ’ εις τα στενά.
Παρασκ’ ευκήν ημέραν εν’ κρίμαν
νάσαστον έσσω σαν μεσ’ στο μνήμαν.
Εσού, Αϊς’ιέ, να μεν πας μιτά τους·
με τουν’ τα ρούχα σου δεν φελάς
κ’αι δεν ταιρκάζουν με τα δικά τους,
να μεν αντρέπουνται που τους λάς.

370

‘Ηρτεν το δείλις κ’ οι σκλάβες πάσιν
να δκιανευτούσιν κ’αι να χαρούν
κ’αι κ’είνες πόσσω που το καφάσιν
θωρούν την στράταν κ’αι καρτερούν·
κ’είχαν χαράν κ’ εστενεχωρκούνταν
κ’ απού τα χ’αίρουνταν εθαρκούνταν
πως ήτουν Πάσκαν τους κ’είν’ η μέρα,
πως ήτουν ζάχαρης οι καμοί
κ’ι’ απού τα ‘δέ κ’ι’ απού τα καρτέρα
πως ήτουν γρόνος η σταλαμή.

380

Βουττά ο ήλιος κ’η ρκά εφάνην
κ’ αντάν την είδασιν πκιόν την ρκάν,
σιγίαν να ποσπαστήκαν με φερμάνιν

απού την μαύρην κρεμμασταρκάν.
Έρκεται κ' εμπήκεν ποσταμένη,
δικιά τους τα ρούχα τρεμουσ'ιασμένη
κ'αι-“Γληοράτε, βκιαστήτε νάκκον,
να βκούμεν έξω με το καλόν
κ'αι καρτερούν μας άλλοι στον λάκκον
κ'ι' άλλοι στην βάρκαν εις τον γιαλόν”.

390

Ότι κ' εντυθήκαν κ' εξεβήκαν
τέσσερ' ας κ'έλλια κ' έναν κ'αιρόν
εις την Μητρόπολην ευρεθήκαν
κ' ελακκοσύρναν ναύτες νερόν.
Ήτουν ο αρφός της με τα κοπέλλια
του караβκιού κ'αι με τα βαρέλλια
τάχα πως ήρτασιν για να πκιάσουν
νάκκον νερόν που την εκκλης'ιάν·
μήγαρε ήρταν για να ποσπάσουν
τες δκυό κοπέλλες που την Τουρκ'ιάν.

400

Λαλούν της: Θεκειούλλα ΧατζηΜαρία,
εν ν'αγρυπνούμεν στες εκκλης'ιές
για σεν που γίνηκες η αιτία
κ' εποσπαστήκαμεν δκυό φτωχ'ές.
Κ'ι' ευτύς αρπάξαν με τα κοπέλλια
πως ετανούσαν εις τα βαρέλλια·
κ'αι μεσ' στην βάρκαν εκατεβήκαν
κ'αι μεσ' στην βάρκαν με δκυό κουπκιές
εις το καράβιν τους ευρεθήκαν
κ'αι ποσπασμένες κ'αι χαροπκοιές.

410

Που το καράβιν πκιόν εδικλούσαν
Κ' είχαν ταμμάτιν τους στην στερκάν·
κ'αι τον Θεόν επαρακαλούσαν
να ξαναδούσιν νάκκον την ρκάν.
Πώξω η ρκά που κρυφοπελλέταν
που την πολλήν την χαράν επέταν.
Τότες ευτύς τα παννιά ορσάραν
κ' επκιάσαν πέλαος τον γιαλόν,
τον Κάβο-γάττην εκαβαντζάραν
κ'αι πκιόν επήγαν εις το καλόν.